

София, 09.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на деветнадесети февруари две хиляди двадесет и пета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ДОНКА ЧАКЪРОВА

ЧЛЕНОВЕ: ЕМИЛ ДИМИТРОВ
ЕЛКА АТАНАСОВА

при секретар	Мариола Велкова	и с участието
на прокурора	Мариян Александров	изслуша докладваното
от председателя	Донка Чакърва	
по административно дело № 11057/2024 г.		

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на Национална агенция за приходите (НАП) срещу решение №2434/22.07.2024 г., постановено по адм. д. 457/2024 г. по описа на Административен съд - Благоевград (АС-Благоевград).

Касационният жалбоподател обжалва съдебното решение като неправилно поради нарушение на материалния закон и необоснованост - касационни основания за отмяна по смисъла на чл. 209, т. 3 от АПК, поради което иска да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което да се отхвърли предявения иск. Съображения в подкрепа на твърденията и исканията са изложени в касационната жалба и в открито заседание. Претендира разноски.

Отвѣтната страна Т. С. Д. оспорва касационната жалба по съображения, изложени в писмен отговор и в писмена молба. Претендира разноси.

Представителят на Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, Пето отделение, намира, че касационната жалба е подадена от надлежна страна, в срок и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С обжалваното съдебно решение №2434/22.07.2024 г., постановено по адм. д. 457/2024 г. по описа на АС-Благоевград НАП е осъдена да заплати на Т. С. Д. сумата от от 4 006,12 лв., представляваща обезщетение за недопускането ѝ да изпълнява служебните си задължения в периода от 03.11.2023 г. до 06.12.2023 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на исковата молба - 08.04.2024 г., до окончателното ѝ изплащане, както и са присъдени разноски в размер на 10 лв. Административният съд е обосновал извод, че Т. Д. има право да получи обезщетение по чл. чл. 122, ал. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл), защото независимо от влязлото в сила съдебно решение и отправеното искане да бъде възстановена в длъжност, тя не е допусната да изпълнява служебните си задължения за длъжността, за която незаконосъобразно е прекратено служебното ѝ правоотношение („началник сектор“ в сектор „ГКПП и мобилни групи“ - София 2 и 3 в отдел "Оперативни дейности" - София, Дирекция "Оперативни дейности", Главна дирекция "Фискален контрол" при Централно управление на НАП, а чак на 06.12.2023 г. е направено предложение да заеме друга длъжност (главен експерт по приходите и ЦУ на НАП).

Така постановеното съдебно решение е валидно, допустимо и правилно.

Според т. 6 от Тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. на Общото събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховния касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, административните съдилища са компетентни да разглеждат искове с правно основание, чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, от което следва, че като се е произнесъл по предявен осъдителен иск АС-Благоевград е постановил действително и допустимо съдебно решение.

Фактическата обстановка е правилно установена от решаващият съд като последователно е описана в логически издържани мотиви, които изцяло се споделят от касационната инстанция и не е необходимо подробното им преповтаряне по аргумент от чл. 221, ал. 2, изр. второ от АПК.

Правилно съдът е приложил и разпоредбата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл, съгласно която, когато възстановен по реда на ал. 1 държавен служител не бъде допуснат да изпълнява съответната длъжност, той има право на обезщетение в размер на основната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения. Следователно обезщетението е свързано с установяване предпоставките по чл. 122, ал. 1 ЗДСл, които са наличие на отменена заповед за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда и явяване държавния служител в съответната администрация в двуседмичен срок от влизане в сила на административния акт или на съдебното решение.

В конкретния случай от събраните доказателства е установено, че след влизане в сила на 01.11.2023 г. на решението, с което е отменена като незаконосъобразна заповед от 28.10.2022 г. за прекратяване на служебното й правоотношение, Т. Д. е подала заявление на 03.11.2023 г. да бъде възстановена на длъжността, но вместо да бъде удовлетворено искането й е отправено предложение да заеме друга длъжност, на която е възстановена на 06.12.2023 г. Обоснован е изводът на АС, че през периода от подаването на заявление за възстановяване на работа до връчването на заповедта за възстановяването, ищцата не е била допускана до работа (виж в същия смисъл решение № 2879/19.03.2025 г., постановено по адм.д. 10441/2024 г. по описа на Върховния административен съд) Следователно служителката има право на обезщетение по чл. 122, ал. 3 ЗДСл, като размерът правилно е определен от АС-Благоевград въз основа заплата й към момента на явяването й да бъде възстановена на длъжността, за която е незаконосъобразно е прекратено служебното й правоотношение, а не за тази, на която в последствие се е съгласила да бъде възстановена.

Неоснователни са доводите за наличие на основания за намаляване на размера на определеното от първата инстанция обезщетение. Решаващият съд правилно е приложил материалния закон, в който не е предвидено, че от дължимото обезщетение следва да бъдат приспадани получени на друго основания суми в същи я период от време. В случая изрично е установено, че Т. Д. не е заемала трудово или друго служебно правоотношение, а представения болничен лист за временна неработоспособност за периода от 22.11.2023 г. до 31.12.2023 г. не е в положение да окаже влияние върху служебното й правоотношение с НАП, респективно допускането или недопускането й до работа след подаване на заявлението да бъде възстановена на заеманата преди уволнението й длъжност.

При напълно изяснена фактическа обстановка, административният съд е обосновал законосъобразни правни изводи. В настоящият случай, от представените и приложени по делото писмени доказателства и подаденото заявление от 03.11.2023 г. се установява, че Т. Д. няма сключен трудов договор или друг вид правоотношения приравняващи се на трудовите и се явява на работното си място в законоустановения по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл срок. В този смисъл правилно и обосновано съда приема, че административния орган дължи на служителката обезщетение, в посочения и доказан размер.

По тези съображения съдът приема, че не се установяват релевираните касационни основания за отмяна на съдебното решение и същото като валидно, допустимо и правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора претенцията на ответната страна за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение се явява основателна и следва да бъде уважена в размер на 700, 61лв., предвид представеният договор за правна защита и съдействие от 17.12.2024 г., доказващ реално заплащане на сумата.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, изречение първо, предл. първо АПК, Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2434/22.07.2024 г., постановено по адм. д. 457/2024 г. по описа на Административен съд - Благоевград.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите, гр. София, бул. „Княз Ал. Додуков“ № 52 да заплати на Т. С. Д., гр. Петрич, [жк], [адрес], сумата от 700,61 лв. (седемстотин лева и 61 стотинки) лева разноси за касационната инстанция.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Вярно с оригинала,

ПРЕДСЕДАТЕЛ: /п/ ДОНКА ЧАКЪРОВА

секретар:

ЧЛЕНОВЕ: /п/ ЕМИЛ ДИМИТРОВ

/п/ ЕЛКА АТАНАСОВА